

[Elsebeth Kock-Petersen]

Vi må sige, at på en række områder er forskellene imellem de to ansættelsessystemer efterhånden ikke så store, som det vel nok i sin tid i virkeligheden var meningen de skulle være. Spørgsmålet om, hvor man anvender den ene ansættelsesform eller den anden ansættelsesform, er mildest talt heller ikke særlig logisk og afklaret, sådan som tingene har udviklet sig.

Under alle omstændigheder må dette forslag igennem for så vidt angår bodsansvaret. Det må siges at være et krav på baggrund af, hvordan det går for sig i det virkelige liv. De andre elementer kan vi bestemt også fra Venstres side tilslutte os, specielt dette med muligheden for den mere fleksible overgang til pension for enkelte eller for grupper af embedsmænd.

Venstre kan tilslutte sig lovforslaget. Vi skal bestemt ikke her bede om at få nedsat en tjenestemandskommission, men på et eller andet tidspunkt må vi vel have nogle mere principielle overvejelser om vores ansættelsessystemer i den offentlige sektor.

Glistrup (FP):

Alle tilstedeværende på medlemspladserne – måske med en enkelt undtagelse – vil nok være enige i den konstatering, at Fremskridtspartiet er et dødsenstrist parti, bl.a. fordi vi altid kører i den samme rille på grammofonpladen og aldrig kommer væk fra den. Det er der mange grunde til. For det første er vi så ideologiske, så det gør noget, så der er sammenhæng og helhed i de standpunkter, vi tager på alle forskellige områder. Derfor er der mindre råderum for flakkeri af den ene eller anden grund. For det andet gennemtænkte vi tingene, før vi kom på Christiansborg, og derfor var det, vi sagde for tre år siden, for fem år siden, for otte år siden, for sytten år siden, rigtigt, og derfor ville det være fjollet at lave om på det.

Sådan er det så selvfølgelig også på det tjenestemandsområde, vi her diskuterer, hvor man kan tage frem og få at vide, hvad Fremskridtspartiet mener om disse lovforslag, der blev fremsat i sidste uge, hvad enten man læser om noget for ti år siden eller for tre år siden eller for otte år siden. Man kan, hvis man vil læse noget nyere, bruge lovforslag nr. L 219 af 9. marts 1989 om samfundssolidaritet hos de offentligt ansatte. Der er præciseret det, vi mener på dette område.

Så kunne man i og for sig slutte ordførertalen med at få fastslået det, og så behøvede Fremskridtspartiet ikke gå på talerstolen mere i dette Folketing.

Når man nu har noget tåletid tilbage, kan man jo lige så godt bruge den. Det bliver talerstolen ikke brugt dårligere af. Her er det sådan, at finansministeren fortsætter de uvaner, han havde som arbejdsminister, idet han laver nogle bunkebryllupper og fremsætter et enkelt lovforslag med alt, som ikke har noget som helst med hinanden at gøre. Man må dog erkende, at med forfremmelsen til finansminister er der kommet lidt mere systematik i det, for denne gang har han opdelt bunkebrylluppet i to grupper – jeg ved ikke, om det er af hensyn til Fremskridtspartiet – nemlig ét lovforslag, hvor de 13 forslag, som Fremskridtspartiet kan lide, er samlet, det er L 152, og ét lovforslag med de 14 forslag, som Fremskridtspartiet ikke kan lide, og det er L 151. Det er selvfølgelig en glimrende systematik, så skal vi ikke, som vi plejer i Arbejdsmarkedsudvalget og under den tidligere arbejdsminister, sidde med det enkelte lovforslag og skille ud, hvad vi kan lide, og hvad vi ikke kan lide.

Når vi inden for disse 27 forslag skal finde frem til, hvad vi synes er ret principielt, kan vi da tilslutte os finansministerens partifælle, fru Pia Christmas-Møller, i de to ting, vi kan tage frem, men nok med en lidt anden betoning og ordvalg end det, fru Pia Christmas-Møller brugte.

Der er for det første – for at starte med det forslag, der står først på dagsordenen, men er sidst i nummereringen, lovforslag nr. L 152 – den væsentlige ting, at nu skal der være organisationsansvar også på tjenestemandsområdet. Det synes vi er en pragtfuld og god idé næsten af de samme grunde, som Socialdemokratiets og specielt SF's ordfører har fremført her. For sandheden er, at til de værste samfundsskurke i øjeblikket hører den forstenede, forældede pamperbevægelse, der hedder dansk fagbevægelse. Den er i den grad med til at optræde asocialt på alle områder, og derfor skal den stækkes mest muligt, hvis vi skal have en anstændig social lovgivning fremover.

Derfor hilser vi med glæde, at der nu bliver en mulighed for, som SF's ordfører nævnte, at man havde fået blokket SiD for 20 mio. kr. for et eller andet. Nu kan man få blokket FTF, og